

سینه از آتش دل در غم جاتانه بسوخت
آتشی بود در این خفته که کاشانه بسوخت

بتم از واسطه نوری دلبر بگداخت
چشم از آتش مهر رخ جاتانه بسوخت

سوز دل بین که ز بس آتش اشکم دل شمع
نوش بر من ز سر مهر چو پروانه بسوخت

آشنایی نه غریب است که دلموز من است
چون من از خویش بر فتم دل بیگانه بسوخت

خرقه زهد مرا آب خرابات ببرد
خفته عقل مرا آتش میخفته بسوخت

چون پیاله دلم از توبه که کردم بشکست
همچو لاله جگرم بی می و خمخته بسوخت

ماجرای کم کن و باز آ که مرا مردم چشم
خرقه از سر به در آورد و به شکر خفته بسوخت

ترک آفتابه بگو حافظ و می نوش نمی
که نخفتیم شب و شمع به آفتابه بسوخت

